

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Karla Šimky a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **BULUR GIYIM SANAYI VE TICARET LIMITED SIRKETI**, Yildirim Mahallesi, Tuna Sokak No. 51-53, kat: 3, Bayrampasa - Istanbul, Turecká republika, zastoupený JUDr. Karlem Čermákem, advokátem se sídlem Národní třída 32, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad průmyslového vlastnictví**, Antonína Čermáka 2a, Praha 6, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **Vigour, a. s.**, se sídlem V Kapslovně 2762/2, Praha 3, zastoupená JUDr. Hanou Bachrachovou, LL.M., advokátkou se sídlem Karolinská 650/1, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 11 Ca 329/2007 – 93,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků, ani osoba zúčastněná na řízení, **n e m a j í** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 28. 11. 2008, č. j. 11 Ca 329/2007 – 93, byla zamítnuta žaloba podaná žalobcem proti rozhodnutí předsedy Úřadu průmyslového vlastnictví (dále jen „Úřad“) ze dne 8. 10. 2007, č. j. O-422075, kterým byl zamítnut rozklad žalobce a potvrzeno rozhodnutí Úřadu průmyslového vlastnictví ze dne 1. 11. 2006, sp. zn. O-422075, č. j. 25087/2005, jímž byly zamítnuty námitky žalobce, jimiž brojil proti zápisu slovního grafického označení ve znění „VIGOUR“, sp. zn. O-422075, do rejstříku ochranných známek. Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že Úřad při posuzování otázky pravděpodobnosti záměny předmětných označení postupoval zcela v rámci povoleného správního uvážení, napadené rozhodnutí řádně odůvodnil a uvedl,

jakými úvahami se při svém hodnocení řídil. Věcnou podstatou sporu je posouzení, zda přihlašované grafické slovní označení „VIGOUR“ je zaměnitelné, tj. shodné či podobné, se starší grafickou slovní ochrannou známkou žalobce „VIGOSS“, zda existuje podobnost nebo shodnost výrobků či služeb, která by mohla mít vliv na shodnost nebo podobnost předmětných označení a zda tak vzniká pravděpodobnost záměny předmětných označení na straně veřejnosti, přičemž za pravděpodobnost záměny je třeba považovat i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou. Pro posouzení této otázky je nezbytné se zabývat jednak posouzením zaměnitelnosti předmětných označení z hlediska vizuálního, fonetického a významového, posouzení předmětných označení z hlediska jejich celkového dojmu, jakým působí na průměrného spotřebitele, a to vše v souvislosti s podobností či shodností výrobků, ke kterým se předmětná označení vztahují. Pokud jde o posouzení, zda jsou předmětná označení shodná nebo podobná z hlediska vizuálního, je třeba se zcela jednoznačně přiklonit k názoru, že tomu tak v daném případě není. Každý průměrný spotřebitel je schopen rozpoznat, že se obě označení odlišují v druhé slabice, která v případě žalobce zní „GOSS“ a v případě přihlašovatele „GOUR“. K vizuální odlišnosti obou označení se pak přidává i jejich fonetická rozlišnost, kdy namítanou ochrannou známkou budou čeští průměrní spotřebitelé vyslovovat s výrazným „r“ na konci nejpravděpodobněji jako „vigour“ nebo „vigor“, kdežto namítanou ochrannou známkou spotřebitelé čtou pravděpodobně jako „vigos“. Pokud jde o významové hledisko obou označení, je třeba souhlasit se závěrem, že obě označení jsou pro průměrné české spotřebitele fantazijní. Lze totiž předpokládat, že český význam anglického slova „vigour“ (síla, ráznost, prudkost, vitalita, svěžest, energie, úsilí, pádnost, živost, ríz) není průměrnému českému spotřebiteli znám. Podle městského soudu skutečnost, že spotřebitel nerozumí obsahu označení, nasvědčuje spíše názoru, že by zde určitá pravděpodobnost záměny obou označení mohla existovat. Avšak vizuální a fonetická rozlišnost obou označení je natolik výrazná, že skutečnost, že průměrný spotřebitel nezná český význam ani jednoho z označení, nemůže zaměnitelnost nebo podobnost těchto dvou jinak odlišných označení způsobit. Napadené rozhodnutí je podle názoru městského soudu v souladu i s rozsudkem Soudního dvora ES ze dne 11. 11. 1997, SABEL, BV v. Puma AG „SABEL“ (C-251/95, Recueil, I-06191) (dále jen „SABEL“). Vzhledem k obsahu odůvodnění tohoto rozsudku nemohou namítaná ochranná známka a předmětné označení nebezpečí záměny vyvolávat. Obě označení se liší po vizuální a fonetické stránce. Tyto jejich prvky pak také průměrný český spotřebitel nejvíce vnímá, neboť obsahově není schopen jejich význam ani v jednom případě zpravidla určit. Celkové působení označení na spotřebitele nelze chápat pouze jako působení určitých dominantních nebo převažujících částí slov, v tomto případě části „VIGO“, ale jako vzájemné působení jednotlivých hledisek na sebe, tedy vzájemné působení vizuálního a fonetického hlediska, přičemž obě tato hlediska současně významně ovlivňuje i koncová část označení vnímaná foneticky jako „or“, „our“, případně „ur“ a „os“. Je třeba také neopomenout, že ochranná známka žalobce „VIGOSS“ není na českém trhu tak výrazně známa, aby průměrný spotřebitel, který se poprvé s označením „VIGOUR“ setkává, automaticky přemýšlel o tom, zda zde není spojitost s ochrannou známkou žalobce. K posouzení pravděpodobnosti záměny je třeba posoudit i shodnost nebo podobnost výrobků, ve kterých se předmětná označení shodují. Přesto, že třídění výrobků a služeb do jednotlivých tříd podle Niceské dohody o mezinárodním třídění výrobků a služeb pro účely zápisu známek ze dne 15. 6. 1957 (vyhláška Ministerstva zahraničních věcí č. 118/1979 Sb.) bylo vytvořeno pouze pro administrativní účely, má z hlediska posouzení shodnosti nebo podobnosti výrobků

podstatný význam. Výrobky u namítané ochranné známky a napadeného označení se bezesporu shodují v třídě 25. Namítaná ochranná známka však není přihlášena také pro třídu 28 a třídu 41. Dochází zde pouze k dílčí shodnosti výrobků, na které se předmětná označení vztahují. Argument žalobce, že by se průměrný spotřebitel mohl díky použití napadeného označení domnívat, že žalobce rozšířil svůj sortiment i na výrobky spadající do tříd 28 a 41, je pak vzhledem k tomu, že předmětná označení nejsou vizuálně ani foneticky zaměnitelná a že ochranná známka žalobce není na českém trhu výrazně známa, podle názoru městského soudu zcela irelevantní. Předseda Úřadu v rozhodnutí o rozkladu, v souladu s rozsudkem Soudního dvora ES ze dne 29. 9. 1998, *Canon Kabushiki Kaisha v. Metro-Goldwyn-Mayer Inc. „CANON“* (C - 39/97, Recueil, s. I-5507) (dále jen „CANON“), posoudil i shodnost nebo podobnost výrobků a služeb předmětných označení a dospěl přitom k závěru, že je zde pouze dílčí podobnost ve třídě 25. Žalobce na podporu svých tvrzení uváděl rozhodnutí Soudu první instance T-322/05 *Carsten* týkající se podobnosti španělské a komunitární ochranné známky „terra“ a přihlášky označení „terrano“. Toto ale podle názoru městského soudu nemá pro posouzení dané věci relevanci, neboť v případě, který soud první instance posuzoval, šlo o situaci, kdy základem přihlašovaného označení bylo slovo tvořící dřívější ochrannou známku s koncovkou „nus“, kdy pravděpodobnost záměny takových dvou označení je nesrovnatelně větší, než pravděpodobnost záměny označení „VIGOSS“ a „VIGOUR“, kdy se nelze z fonetického hlediska domnívat, že jedno označení obsahuje základ tvořící druhé označení, a tudíž že mezi nimi může být nějaká souvislost. Pokud žalobce rovněž upozornil na rozhodnutí Soudu první instance T-28/05 *Ekabe International SCA* týkající se přihlášky označení „OMEGA 3“ a jeho podobnosti s dřívější ochrannou známkou „PULEVA-OMEGA3“, jde podle městského soudu o podobnou situaci jako v předchozím rozhodnutí, kde identická samostatná část již existující ochranné známky má tvořit jinou ochrannou známku. O tuto situaci v případě označení „VIGOUR“ a „VIGOSS“ nejde. Kromě výše uvedeného městský soud rovněž přihlédl ke skutečnosti, že napadené označení tvoří část obchodní firmy přihlašovatele (osoby zúčastněné na řízení), kdy původní obchodní firma přihlašovatele, která byla zapsána do obchodního rejstříku v roce 1994, zněla „VIGOUR, spol. s r. o.“ Namítaná ochranná známka „VIGOSS“ má v rejstříku ochranných známek zapsanu prioritu ke dni 22. 12. 1996. Přihlašovatel napadeného označení se proto podle městského soudu neinspiroval ochrannou známkou žalobce.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Závěry městského soudu ohledně posouzení slovních prvků „VIGOUR“ a „VIGOSS“ jsou podle názoru stěžovatele v rozporu se zákonem č. 441/2003 Sb., ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o ochranných známkách“) i s judikaturou Soudního dvora ES ve známkoprávních věcech. Podle obecné ustálené známkoprávní praxe má ochranná známka rozlišovací způsobilost tehdy, je-li jako celek schopná odlišit v očích spotřebitelů ji označené výrobky od shodných nebo podobných výrobků jiného výrobce. Uvedený závěr vyplývá i z řady rozhodnutí Soudního dvora ES (např. ve věci *SABEL* či *CANON*). Podle stěžovatele není pochyb, že mezi posuzovanými označeními existuje z hlediska průměrného spotřebitele s ohledem na přihlašované výrobky a služby pravděpodobnost záměny. Uvedený závěr vyplývá ze skutečnosti, že v přihlašovaném označení „VIGOUR“ je jako dominantní prvek obsažena slabika „VIGO“, která tvoří dominantní část starší namítané ochranné známky „VIGOSS“. Při porovnání obou označení je zřejmé, že tato slabika tvoří jak

základ namítané ochranné známky, tak napadeného označení a v obou případech tvoří 4/6 celého označení, tj. i z čistě matematického hlediska jde o největší část obou označení. Podle rozsudku Soudního dvora ES ve věci SABEL musí být posouzení pravděpodobnosti záměny založeno vždy na celkovém dojmu, který posuzovaná označení vyvolávají. Průměrný spotřebitel obvykle vnímá označení jako celek a nepřistupuje k analýze jednotlivých detailů. Tímto pravidlem se městský soud neřídil, neboť při porovnání posuzovaných označení je zřejmé, že se obě liší pouze v koncovce SS/UR, která není v žádném případě schopna vyvolat odlišný celkový dojem, který předmětná označení u průměrného spotřebitele vyvolávají. Pokud by tedy správně aplikoval citované rozhodnutí, musel by dospět k závěru, že obě posuzovaná označení mají totožný kmen „VIGO“, který je díky své délce a svému umístění na začátek slova nutno považovat za dominantní prvek. Dominantní slabika „VIGO“ je v obou případech umístěna na začátku označení, tj. na místě, které je spotřebiteli vnímáno nejvýrazněji. Skutečnost, že začátek označení má pro posouzení pravděpodobnosti záměny větší význam než jiné části označení, vyplývá i z rozhodovací praxe správního orgánu. Při posouzení pravděpodobnosti záměny je navíc nutno zdůraznit, že průměrný spotřebitel má jen vzácně možnost přímo ochranné známky porovnat a musí se spoléhat na jejich nedokonalý obraz ve své mysli. Pokud se tedy obě posuzovaná označení skládají ze shodné slabiky „VIGO“, která je navíc první slabikou celého označení, může s ohledem na shodný počet písmen obou označení a podobnost výrobků dojít na straně průměrného spotřebitele k záměně posuzovaných označení. Nebezpečí pravděpodobnosti záměny je v daném případě zvýšeno i tím, že v obou případech jde o označení fantazijní, která pro českého spotřebitele nemají žádný konkrétní význam, a je proto pro něho o to těžší obě označení odlišit pouze na základě koncovky „UR“ a „SS“. Pokud se tedy spotřebitel setká s označením, které se od starší ochranné známky stěžovatele „VIGOSS“ liší pouze v koncovce, může snadno dojít k závěru, že jde o výrobek stěžovatele, neboť si nebude pamatovat přesné znění jeho ochranné známky a bude se muset spolehnout na její nedokonalý obraz ve své mysli. Při posuzování podobnosti ochranné známky je prioritní úvaha, které elementy označení jsou shodné, nikoli úvaha, které jsou odlišné, neboť vůdčí ideou známkového práva jsou široké možnosti každého přihlašovatele ve volbě známkového motivu a prvků označení, které nemohou ani v nejmenším evokovat příbuznost s označeními již zapsanými. V žádném případě není rovněž možno dovozovat jakékoli právo na zápis přihlašovatele jako „VIGOUR“ ze skutečnosti, že obchodní firma přihlašovatele byla v roce 1993 zapsána jako VIGOUR, spol. s r. o. V daném případě jsou rovněž zcela irelevantní pohnutky, které vedly přihlašovatele k podání přihlášky předmětného označení. Podobnost mezi označeními je tak nutno považovat za objektivní skutečnost, na kterém nemůže nic změnit ani to, že přihlašovatel podal přihlášku v dobré víře. Zákon o ochranných známkách pouze znemožňuje vlastníkům ochranných známek zakázat třetím osobám užívání jejich obchodní firmy v obchodním styku, ale v žádném případě na základě obchodní firmy nepřiznává právo k registraci ochranné známky stejného znění. V daném případě je navíc obchodní firma přihlašovatele zapsána v obchodním rejstříku jako Vigour Omega, spol. s r.o. a nejde tak o situaci, kdy by obchodní firma a přihlašované označení byly totožné. Městský soud v rozsudku sice konstatoval, že „výrobky u namítané ochranné známky a napadeného označení se bezesporu shodují ve třídě 25“, uvedenou skutečnost však dále zcela ignoroval a nedovodil z ní žádné závěry. Tím, že neposoudil pravděpodobnost záměny posuzovaných označení pro výrobky ve třídě 25 s ohledem na totožnost výrobků v této třídě, tak podle názoru stěžovatele jednoznačně pochybil. Podle rozsudku Soudního

dvora ES ve věci CANON celkové posouzení pravděpodobnosti záměny zahrnuje vzájemnou závislost mezi známkami a výrobky a službami, kde menší stupeň podobnosti mezi výrobky a službami může být kompenzován větším stupněm podobnosti mezi ochrannými známkami a naopak. Stěžovatel poznamenal, že se žalobou domáhal pouze zrušení rozhodnutí Úřadu pro výrobky přihlašované ve třídě 25. Městský soud tak jednoznačně pochybil, když pouze konstatoval výše uvedené skutečnosti a následně jen zopakoval stanovisko obsažené v napadeném správním rozhodnutí bez toho, aby uvedené skutečnosti ve vzájemném kontextu posoudil a své závěry řádně odůvodnil. Městský soud rovněž nesprávně vyložil a aplikoval rozhodnutí Soudu první instance ve věci T-28/05 a T-322/05. Rozhodnutí v první věci se týká případu namítané ochranné známky „PULEVA - OMEGA3“ a přihlášky kombinované ochranné známky „OMEGA3“, z něhož vyplývá, že i když namítaná známka obsahuje kromě shodného slovního prvku ještě slovní prvek, který není v přihlašovaném označení obsažen, nepostačuje tato skutečnost k tomu, aby vyloučila nebezpečí záměny. V případě ochranné známky „VIGOSS“ a přihlašovaného označení „VIGOUR“ jde navíc o rozdíl pouze v koncovce SS/UR. Mezi posuzovanými označeními je tak zjevně ještě menší rozdíl než u označení posuzovaných ve věci T-28/05, a to přes to, že nejde o případ, kdy identická samostatná část již existující ochranné známky tvoří jinou ochrannou známku. Rozhodnutí ve druhé z uvedených věcí se týká zamítnutí přihlášky označení „TERRANUS“ na základě starších ochranných známek „TERRA“, kdy se přihlašované označení lišilo od starší ochranné známky pouze koncovkou, stejně jako v případě posuzovaných označení „VIGOUR“ a „VIGOSS“, a je proto pro danou věc plně aplikovatelné. Nelze rovněž souhlasit s názorem městského soudu, že v případě, kdy bylo základem přihlašovaného označení slovo tvořící dřívější ochrannou známku s koncovkou „nus“ byla pravděpodobnost záměny takových dvou označení nesrovnatelně větší, než pravděpodobnost záměny označení „VIGOSS“ a „VIGOUR“. Naopak pravděpodobnost záměny mezi těmito označeními je větší, neboť jde o označení fantazijní bez konkrétního obsahu, která si spotřebitelé jen těžko zapamatují, a nedokonalý obraz těchto označení v myslích spotřebitelů je proto mnohem snáze zaměnitelný. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Úřad se ve vyjádření ke kasační stížnosti plně ztotožnil s názorem městského soudu. Podle jeho názoru jak správní orgány, tak i městský soud postupovaly v mezích platných předpisů a v souladu s rozhodovací praxí Evropského soudního dvora. Proto navrhl zamítnutí kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud předně konstatuje, že práva osoby zúčastněné na řízení ve smyslu § 34 s. ř. s. v dané věci svědčí společnosti Vigour a. s. se sídlem V Kapslovně 2762/2, Praha 3, neboť tato je od 20. 2. 2008 vlastníkem označení „VIGOUR“. Úřad provedl převod vlastnictví ochranné známky „VIGOUR“ ze společnosti Vigour Omega, spol. s r. o. na společnost Vigour, a. s. V napadeném rozsudku městského soudu je v záhlaví jako osoba zúčastněná na řízení uvedena společnost Vigour Omega, spol. s r. o., ovšem

s identifikačním číslem společnosti Vigour, a. s. a tento rozsudek byl doručován advokátce JUDr. Haně Bachrachové, která zastupuje Vigour, a. s. Nejvyšší správní soud považuje toto za vadu, jež nemá vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé, neboť bylo doručováno zcela správně.

Podle ust. § 7 odst. 1 písm. a) zákona o ochranných známkách se přihlašované označení nezapíše do rejstříku na základě námitek proti zápisu ochranné známky do rejstříku, podaných u Úřadu vlastníkem starší ochranné známky, pokud z důvodu shodnosti či podobnosti se starší ochrannou známkou a shodnosti nebo podobnosti výrobků či služeb, na něž se přihlašované označení a ochranná známka vztahují, existuje pravděpodobnost záměny na straně veřejnosti; za pravděpodobnost záměny se považuje i pravděpodobnost asociace se starší ochrannou známkou.

Při výkladu pojmu pravděpodobnosti záměny ochranné známky je třeba vycházet z toho, že ochrannou známkou podle ust. § 1 zákona o ochranných známkách je za podmínek stanovených tímto zákonem jakékoliv označení schopné grafického znázornění, zejména slova, včetně osobních jmen, barvy, kresby, písmena, číslice, tvar výrobku nebo jeho obal, pokud je toto označení způsobilé odlišit výrobky nebo služby jedné osoby od výrobků nebo služeb jiné osoby. Smyslem a účelem ochranných známek je tak rozlišení výrobků a služeb různých výrobců, resp. poskytovatelů. Zaměnitelnost nespočívá pouze v možnosti záměny jednoho konkrétního výrobku (služby) za jiný, ale i v zaměnitelnosti výrobců (poskytovatelů) výrobků (služeb) stejného druhu. Toto znění zákona i jeho interpretace navazují na tradiční přístup známkového práva k otázce zaměnitelnosti, jak je zřejmé i z judikatury bývalého Nejvyššího správního soudu (např. Boh. A 6439/27: Shoda nebo zaměnitelná podobnost kterékoliv součásti známek jest způsobilá uvést konsumenta v omyl o původu zboží, jakmile součást – ať obrazová, ať slovní – jest toho způsobu, že může v mysli konsumenta vzbudit představu značky určitého závodu.).

Pravděpodobnost záměny je nutno zkoumat vždy z několika hledisek, a to především vizuálního, fonetického a významového. Základním a rozhodujícím kritériem pro posouzení pravděpodobnosti záměny známek označujících shodné nebo podobné výrobky či služby je vždy hledisko běžného spotřebitele, tedy posouzení, zda známky jsou natolik odlišné (distinktivní), že nemohou u běžného spotřebitele vyvolat možnost záměny a v tomto směru ho uvést v omyl. Zkoumání podobnosti nemůže být přitom založeno pouze na formálním porovnání jednotlivých prvků, ale musí se zakládat na porovnání známkových motivů střetnuvších se označení, tj. rozhodujících složek porovnávaných označení, které při celkovém posuzování jsou výrazem charakteristických vlastností srovnávaných označení. Na podobnost známek tak lze usuzovat podle toho, co vytváří celkový dojem, tedy buď již z pouhé části obrazové či slovní, nebo ze souhrnu obou. Při posuzování pravděpodobnosti záměny střetnuvších se ochranný známek je určujícím kritériem to, co vytváří celkový dojem ochranné známky. Obdobně judikuje i Soudní dvůr ES ve věci SABEL, že pravděpodobnost záměny musí být posuzována globálně s přihlédnutím ke všem faktorům relevantním pro okolnosti případu; globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti střetnuvších se známek musí být založeno na celkovém dojmu, který známky vyvolávají, přičemž je třeba vzít v úvahu zejména jejich distinktivní a dominantní prvky (tamtéž, bod 22 a 23).

Z uvedených kritérií posuzování pravděpodobnosti záměny podle názoru Nejvyššího správního soudu v dané věci vycházely i správní orgány.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že již mnohokrát bylo judikováno, že posouzení pravděpodobnosti záměny je v odvětví správního práva tradičně otázkou skutkovou, viz např. rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 147/1999 – 35, publikovaný pod č. SJS 952/2002, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 5 As 69/2006 - 92, dostupný na www.nssoud.cz, a řada jiných. Proto je, shodně jako jiné skutkové otázky vyskytující se v různých správních řízeních, věcí volného hodnocení důkazů správním orgánem. Namítá-li proto stěžovatel nesprávnost hodnocení pravděpodobnosti záměny známky, může soud rozhodnutí Úřadu o této otázce zkoumat v mezích žalobních bodů jen z hlediska toho, zda obsahuje úvahu, na základě níž správní orgán dospěl k závěru o pravděpodobnosti záměny, zda tato úvaha neodporuje skutkovým zjištěním a zásadám logického myšlení nebo není-li jinak vadná (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2004, č. j. 5 A 106/2001 - 62, www.nssoud.cz). Ztotožnil-li se městský soud v dané věci se závěry správních orgánů, není podle Nejvyššího správního soudu důvodná námitka stěžovatele, že pouze zopakoval stanovisko obsažené ve správním rozhodnutí bez toho, aby uvedené skutečnosti ve vzájemném kontextu sám posoudil a své závěry řádně odůvodnil. Městský soud totiž dospěl k závěru, že správní orgán svůj úsudek o pravděpodobnosti záměny střetnuvších se známek řádně odůvodnil a že jeho závěr neodporuje zásadám známkového práva. Tento závěr je zcela v souladu s tím, že soud přezkoumává, zda interpretace a aplikace neurčitého právního pojmu správním orgánem je v souladu se zákonem, jaké podklady pro své rozhodnutí k tomu správní orgán soustředil, zda tak učinil v rozsahu, který mu umožnil ve věci správně rozhodnout a zda jeho zjištění s těmito podklady nejsou v logickém rozporu. Shodně se vyjádřil Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 26. 10. 2006, č. j. 1 As 28/2006 – 97, publikovaný pod č. 1064/2007 Sb. NSS, v němž uvedl, že „v napadeném rozhodnutí se městský soud zcela správně zaměřil na hodnocení, zdali úsudek správního orgánu je logicky možným závěrem vycházejícím z premis, které byly nastoleny.“ Z citovaných rozsudků tedy vyplývá, že soud nemůže místo hodnocení správního orgánu postavit hodnocení vlastní a rozhodnout tak o věci samé, a to i kdyby měl za to, že by sám rozhodné skutečnosti hodnotil odchylně. Ani Nejvyšší správní soud neshledal, že by úsudek Úřadu, který vycházel z hodnocení řádně zjištěných skutkových okolností, spočíval na mylném pojetí zákona nebo na skutkové podstatě odporující spisům a zásadám logického myšlení nebo byl jinak vadný.

Stěžovatel v kasační stížnosti namítal, že se městský soud neřídil tím, že posouzení pravděpodobnosti záměny musí být založeno vždy na celkovém dojmu, neboť při porovnání posuzovaných označení je podle stěžovatele zřejmé, že se obě označení liší pouze v koncovce SS/UR, která není v žádném případě schopna vyvolat odlišný celkový dojem, který předmětná označení u průměrného spotřebitele vyvolávají. Nejvyšší správní soud s tímto názorem stěžovatele nesouhlasí. Městský soud naopak jednoznačně vycházel z celkového dojmu, jaký působí na průměrného spotřebitele. Provedl globální posouzení vizuální, sluchové a významové podobnosti předmětných ochranných známek a dospěl k závěru, že označení nevyvolávají pravděpodobnost záměny ani asociace.

Nejvyšší správní soud se neztotožňuje s názorem stěžovatele, že první čtyři písmena v označení „VIGOSS“ jsou v něm dominantním prvkem. Grafická podoba prvních čtyř písmen není v označení „VIGOSS“ nijak odlišena či zvýrazněna od posledních dvou písmen, a ani z hlediska sluchového nehraje část označení „VIGO“ zcela rozhodující roli, pokud uvažujeme samostatně o označení „VIGOSS“. Na druhou stranu si je Nejvyšší správní soud vědom, že při srovnávání označení „VIGOSS“ a „VIGOUR“ je zřejmé, že jejich první část („VIGO“) je shodná u obou označení, zároveň jde o jejich nejdelší část, a proto ji lze považovat za převažující při srovnání či lze hovořit o stejném slovním základu těchto označení. Pravděpodobnost záměny je však potřeba posuzovat v každém případě individuálně. Stejný slovní základ ochranných známek totiž nemusí automaticky znamenat jejich zaměnitelnost. Právě v posuzované věci jsou poslední dvě písmena natolik distinktivní, že jsou schopna vyvolat odlišný celkový dojem, který předmětná označení u průměrného spotřebitele vyvolávají, a to i s ohledem na společnou třídu výrobků. Městský soud proto správně uvedl, že z hlediska vizuálního je každý průměrný spotřebitel schopen rozpoznat, že obě označení se odlišují v druhé slabice, která v případě žalobce zní „GOSS“ a v případě přihlašovatele napadeného označení „GOUR“. K vizuální odlišnosti obou označení se pak přidává i jejich fonetická rozlišnost, kdy přihlašovanou ochrannou známkou budou čeští průměrní spotřebitelé vyslovovat s výrazným „r“ na konci nejpravděpodobněji jako „vigour“ nebo „vigor“, kdežto ochrannou známkou spotřebitelé čtou pravděpodobně jako „vigos“. Vizuální a fonetická rozlišnost obou označení je natolik výrazná, že skutečnost, že průměrný spotřebitel nezná český význam ani jednoho z označení, nemůže zaměnitelnost nebo podobnost těchto jinak odlišných označení způsobit. Jelikož se totiž obě označení liší po vizuální a fonetické stránce, průměrný český spotřebitel vnímá především tyto odlišné prvky, neboť obsahově není schopen jejich význam určit. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje i s argumentací městského soudu, že celkové působení označení na spotřebitele nelze chápat pouze jako působení určitých dominantních nebo převažujících částí slov, ale jako vzájemné působení jednotlivých hledisek, tedy v tomto případě vzájemné působení vizuálního a fonetického hlediska, přičemž obě současně významně ovlivňuje koncová část označení. Vzhledem k tomu, že ochranná známka stěžovatele „VIGOSS“ není na českém trhu tak výrazně známá, nelze jí ani přiznat širší stupeň ochrany. Městský soud proto dospěl ke správnému závěru, že správní orgán svůj úsudek o pravděpodobnosti záměny předmětných známek řádně odůvodnil a že jeho závěr neodporuje zásadám známkového práva. Rovněž lze konstatovat, že městský soud nedovožoval právo na zápis přihlašovaného označení „VIGOUR“ ze skutečnosti, že obchodní firma přihlašovatele byla v roce 1993 zapsána jako „VIGOUR spol. s r. o.“ Městský soud pouze na okraj uvedl, že přihlédl ke skutečnosti, že napadené označení tvoří část obchodní firmy přihlašovatele.

Důvodná není ani stížní námitka, že městský soud neposoudil pravděpodobnost záměny posuzovaných označení pro výrobky ve třídě 25 s ohledem na totožnost výrobků v této třídě. Městský soud na začátku své úvahy konstatoval, že je nezbytné se zabývat posouzením zaměnitelnosti předmětných označení z hlediska jejich celkového dojmu, jakým působí na průměrného spotřebitele, to vše v souvislosti s podobností či shodností výrobků, ke kterým se předmětná označení vztahují. Při posuzování shodnosti výrobků uvedl, že se výrobky u namítané ochranné známky a napadeného označení bezesporu shodují v třídě 25. Dále konstatoval obsah rozsudku Soudního dvora ES ve věci CANON a zhodnotil, že správní orgány posoudily danou věc v souladu s tímto rozsudkem a rovněž

poukázal na to, že význam tohoto rozsudku je především ve zdůraznění vzájemné závislosti při posuzování shodnosti či podobnosti výrobků a shodnosti a podobnosti označení.

Pokud se městský soud zabýval také tím, že přihlašovaná ochranná známka není přihlášena i pro třídu 28 a 41, namítal stěžovatel v kasační stížnosti, že se žalobou domáhal pouze zrušení správního rozhodnutí pro výrobky přihlašované ve třídě 25 a pro ostatní výrobky se jeho zrušení nedomáhal. Tuto stížní námitku sice Nejvyšší správní soud posoudil jako důvodnou, ale tato vada řízení před soudem však nemohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Stěžovatel na podporu svých tvrzení poukázal na rozhodnutí Soudu první instance ve věci T-28/05 a ve věci T-322/05. V případě věci T-322/05 týkající se podobnosti španělské a komunitární ochranné známky „terra“ a přihlášky označení „terranus“ je základem přihlašovaného označení slovo tvořící dřívější ochrannou známku („terra“) s přidáním koncovky „nus“. Z hlediska celkového dojmu tak koncovka přihlašovaného označení má mnohem menší rozlišovací způsobilost. Podstatný rozdíl od nyní projednávané věci je v tom, že základem přihlašovaného označení bylo celé dřívější označení, k němuž byla pouze připojena nová koncovka. Pokud jde o rozhodnutí Soudu první instance T-28/05 Ekabe International SCA, jednalo se o totožnou samostatnou část (oddělenou pomlčkou) již existující ochranné známky („PULEVA-OMEGA3“), která byla přihlášena jako nová samostatná ochranná známka („OMEGA 3“). Závěry vyslovené v citovaných rozhodnutích proto nejsou v plném rozsahu použitelné v daném případě. Nejvyšší správní soud též upozorňuje, že za účelem celkového posouzení nebezpečí záměny je na místě přihlídnout i ke skutečnosti, že úroveň pozornosti průměrného spotřebitele se může měnit v závislosti na kategorii dotčených výrobků nebo služeb.

S ohledem na výše uvedené neshledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a Úřadu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

Osoba zúčastněná na řízení má podle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které by jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však Nejvyšší správní soud osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost neuložil a nebyl dán ani důvod hodný zvláštního zřetele pro přiznání náhrady nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. července 2009

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu